

[M. Larsen.]

havnen; disse to provinshavne er Esbjerg og Korsør.

Den højtærede minister nævnte i denne forbindelse, at der har været en meget betydelig indtægtsstigning ved Esbjerg havn fra 1938 indtil sidste driftsår, en stigning på ca. 400 000 kr. Det er rigtigt, men forholdene ligger sådan, at havnetaksterne også på Esbjerg havn er forhøjet med 33 pct. i tiden før krigen, igennem krigsårene og nu i efterkrigsårene. Når indtægterne af havne- og bropenge har ligget på ca. 1½ mill. kr. før krigen og man dertil lægger 33 pct., passer det så nogenlunde med det tal, den højtærede minister opgav nu.

Det er nævnt, at det er eksporten, der har svigtet Esbjerg havn. Man kan så spørge: Er der chancer for, at eksporten vender tilbage til Esbjerg i samme udstrækning som før? Det er et spørgsmål. Der er efter krigen i de store østjyske og fynske byer bygget store kølehuse. Afstanden til disse kølehuse fra de omliggende områder er meget kortere end til Esbjerg. Følgen er den, at efterhånden som varerne føres til kølehusene, stiger afskibningen fra disse havne; det er helt naturligt.

Jeg er ganske enig med den højtærede minister i, at Esbjerg havn bør udbygges og uddybes, bl. a. fordi Esbjerg havn er isfri og derfor kommer til at øve indflydelse på forsyningssituationen under hårde isvintre. Jeg kan derimod ikke tiltræde betragtningen om, at Esbjerg havn skal udbygges stort og kostbart, medens der i samme åndedræt gives afslag til de andre provinshavne, når det er naturforhold og strømforhold, som alle steder bevirker de samme ulemper.

Jeg vil gerne sige til den højtærede minister: Der har nu i et år, måske 1½ år, i ministeriet for offentlige arbejder foreligget andragender fra Aalborg, Randers, Mariager, Hobro og Hadsund havne om tilskud til oprensning af de nævnte sandbarrer. Vi har ført forhandlinger i ministeriet. De sidste forhandlinger resulterede i, at sagen skulle forelægges før og forhandles med vandbygningsdirektoratet, og derefter skulle der tages stilling til det og holdes et afsluttende møde. Jeg går ud fra, at vi, når engang det afsluttende møde skal finde sted — hvis det er den nuværende højtærede minister, der leder det — træffer den samme velvilje og imødekommenhed, som mini-

steren gav tilkende i går overfor Esbjerg havn, for ensartet behandling er altid tiltalende.

Alfred Jensen: Da socialministeren i går havde ordet for anden gang i finanslovedebatten, kom han ganske naturligt ind på at beskæftige sig med arbejdsløshedsspørgsmålet, men det var karakteristisk, at han heller ikke ved denne lejlighed sagde noget som helst om de arbejdsløses vilkår. Han havde interesse for og indblik i, at arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse havde store vanskeligheder, men hvorledes de tusinder medlemmer af arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse, der er ude i ledighed, lever og klarer dagen og vejen, det havde ministeren ikke eet eneste ord om, til trods for at det spørgsmål er rejst flere gange her i folketinget. Det er tydeligt, at ministeren ikke ønsker at udtale sig om disse spørgsmål, men det er ret ejendommeligt, at vi har en socialminister, der ikke er opmærksom på de problemer. Man må nok spørge, om ministeren ikke har hjerte i livet, om han ikke forstår, at der her er problemer, som han må interessere sig for. Det er, som om han kun interesserer sig for tal og talstørrelser. Det er meget godt, at ministeren finder ud af, at arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse har haft vanskeligheder og vil komme til at stå overfor økonomiske vanskeligheder fremover, men det var unægtelig bedre, om han så gav tilsagn om en virkelig hjælp til arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse fra samfundets side og en hjælp til de tusinder, der ikke er i stand til at klare sig med den understøttelse, arbejdsløhedskassen på grund af sine vanskeligheder må indskrænke sig til at yde.

Ministerens interesse for arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse indskrænker sig kun til at finde ud af, hvorledes man skal få arbejderne til at betale de omkostninger, som den stigende arbejdsløshed lægger på arbejdsmændenes kasse. Han taler om, at han har formodning og håb om, at man vil komme til en gensidighedsordning mellem arbejdsløhedskasserne. Det skal måske gives ud for at være et særligt socialt synspunkt, det skal måske gives ud for, at man arbejder for solidaritet mellem de mange hundredtusinde arbejdere, der kan være udsat for ledighed, men det har ikke noget med solidaritet mellem arbejdere og mennesker at gøre. Det synspunkt, ministeren